

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 300/2010-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť J. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. E. Š., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 61/06 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 61/06 p o r u š i l základné právo J. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. J. B. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. J. B. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 382,32 € (slovom tristoosemdesiatdva eur a tridsaťdva centov), ktoré j e Okresný súd Bratislava I

povinný vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. E. Š., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 300/2010-11 z 24. júna 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ aj „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 61/06.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 61/06, ktoré sa začalo návrhom podaným 26. júla 2006, sa sťažovateľ proti odporcovi D., a. s., domáha určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „Z dôvodu nečinnosti konajúcej sudkyne som po dvoch rokoch,(...) podal podnet Verejnému ochrancovi práv na prietahy v konaní. (...)

V upovedomení Verejný ochranca práv skonštatoval, že došlo k zbytočným a ničím neodôvodneným prietahom v konaní, ktoré svojou nečinnosťou spôsobil konajúci súd.

Dňa 09. 09. 2009 som podal sťažnosť na prietahy v konaní aj na Okresný súd Bratislava I(...), do rúk predsedkyne súdu(...)

Predsedkyňa Okresného súdu moju sťažnosť preverila a listom zo dňa 22. 09. 2009 čís. Spr. 2188/09 mi oznámila, že konanie bolo poznačené prietahmi a v mene súdu sa mi ospravedlnila.“

Podľa sťažovateľa: „Konanie vo veci neplatnosti výpovede je spor, ktorý má pre občana (v danom prípade sťažovateľa), mimoriadne dôležitý význam najmä, aby konanie

prebehlo bez prieťahov. Strata zamestnania má vplyv na základné životné istoty, výrazne sa znižuje príjem a tým aj životná úroveň občana(...)

S poukazom na uvedené skutočnosti(...) je možné konštatovať, že konanie konajúcej sudkyne možno nazvať tak, že úmyselne zdržiavala riešenie súdneho sporu, úmyselne nesúdila a tým poškodzovala ústavné práva sťažovateľa.

Na základe týchto skutočných a uvedených faktov je nespochybniteľné, že došlo k mimoriadne závažnému zásahu do práv sťažovateľa, t.j. základných práv a slobôd, ktoré má zaručené Ústavou SR, a tento zásah do jeho práv zo strany konajúcej sudkyne, je podľa jeho názoru vedomý a úmyselný. (...)

Konajúca sudkyňa zvolala prvé pojednávanie na deň 27. 11. 2008, po 7 (verejných) pojednávaniach dňa 10. 12. 2009 vo veci rozhodla(...). Voči rozsudku sa odvolal navrhovateľ(...) a aj odporca(...) Krajský súd v Bratislave vec preskúmal a zistil, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil a rozsudok zrušil uznesením č. k. 6Co 48/10-242. Súdny spis bol vrátený na prvostupňový súd v čase podania tejto ústavnej sťažnosti, t. č. ešte nebolo vytýčené pojednávanie a vo veci trvá stav právnej neistoty.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva J. B.(...) upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy(...) postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod spis. zn.: 20C/61/2006 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov, a aby vo veci konal ako nezávislý a nestranný súd.

3. J. B.i,(...) priznáva finančné zadosťučinenie 20 000,00 EUR (slovom dvadsaťtisíc EUR), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (nálezu).

4. JUDr. E. Š., advokátovi priznáva trovy konania/ trovy právneho zastúpenia 521,90 EUR(...), ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta(...) do dvoch mesiacov od tohto rozhodnutia (nálezu).“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predsedníčka listom sp. zn. Spr 3625/2010 zo 16. augusta

2010 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu listom z 31. augusta 2010.

2.1 Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení okrem prehľadu procesných úkonov vykonaných vo veci uviedla, že v období od 10. februára 2010 do 12. apríla 2010 bol predmetný spis predložený Krajskému súdu v Bratislave z dôvodu rozhodovania o odvolaní. Napriek tomu konštatovala, že predmetné konanie je poznačené priet'ahmi, no ide o priet'ahy z objektívnych dôvodov, keďže zákonná sudkyňa nezavinila ich vznik. Vzhľadom na to žiada, aby ústavný súd uvedené skutočnosti vzal do úvahy pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení a nepriznal ho sťažovateľovi v plnej výške. Predsedníčka okresného súdu zároveň ústavnému súdu oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

2.2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu okresného súdu uviedol, že sťažovateľovi sa javí ako málo presvedčivé, a to najmä z toho dôvodu, že predmetné vyjadrenie je v rozpore so zisteniami verejného ochrancu práv, ktorý mal za preukázané nečinnosti konajúcej sudkyne a zároveň konštatoval, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným a ničím neodôvodneným priet'ahom. Verejného ochrancu práv považuje za orgán, ktorého možno nazvať za objektívne hodnotiaci inštitút pri zisťovaní príčin priet'ahov v konaní a pri ich odstraňovaní.

Právny zástupca sťažovateľa zároveň oznámil, že netrvá na tom, aby sa v uvedenej predmetnej veci konalo pojednávanie.

V závere svojho stanoviska právny zástupca uviedol, že okresný súd 20. júla 2010 vo veci vyhlásil rozsudok, proti ktorému sťažovateľ podal 19. augusta 2010 odvolanie.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za

nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom okresného súdu bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 140/06).

II.

Z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 20 C 61/06:

Dňa 26. júla 2006 bol okresnému súdu doručený návrh s'ťažovateľa na začatie konania vo veci neplatnosti výpovede proti odporcovi D., a. s.

Dňa 19. decembra 2006 súd uznesením č. k. 20 C 61/06-33 vyzval s'ťažovateľa na odstránenie nedostatkov návrhu na začatie konania.

Dňa 3. januára 2007 s'ťažovateľ doručil okresnému súdu podanie, v ktorom reagoval na výzvu súdu smerujúcu k odstráneniu nedostatkov návrhu na začatie konania.

Dňa 10. júna 2008 s'ťažovateľ doručil súdu podanie – čiastočné späťvzatie návrhu na začatie konania.

Dňa 21. júla 2008 súd uznesením č. k. 20 C 61/06-45 konanie v časti zastavil.

Dňa 8. septembra 2008 súd nariadil termín pojednávania na 21. október 2008.

Dňa 16. októbra 2008 okresný súd nariadil nový termín pojednávania na 27. november 2008.

Dňa 27. novembra 2008 sa uskutočnilo v poradí prvé pojednávanie, ktoré pre účely doplnenia dokazovania odročil na 5. marec 2009.

V období od 9. decembra 2008 do 12. januára 2009 okresný súd pre účely doplnenia dokazovania adresoval výzvy na podanie vyjadrení.

Dňa 5. marca 2009 súd uskutočnil v poradí druhé pojednávanie, ktoré pre účely doplnenia dokazovania odročil na 7. máj 2009.

Dňa 4. mája 2009 odporca v konaní doručil súdu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní.

Dňa 7. mája 2009 súd uskutočnil v poradí tretie pojednávanie, ktoré pre účely doplnenia dokazovania odročil na 24. september 2009.

Dňa 10. augusta 2009 súd predvolal svedka na nariadený termín pojednávania.

Dňa 24. septembra 2009 súd uskutočnil v poradí štvrté pojednávanie, ktoré bolo pre účely doplnenia dokazovania odročené na 19. november 2009.

Dňa 26. októbra 2009 bola súdu doručená žiadosť právneho zástupcu odporcu o zmenu termínu pojednávania z rodinných dôvodov.

Dňa 19. novembra 2009 súd uskutočnil v poradí piate pojednávanie, ktoré pre účely vyhlásenia rozsudku odročil na 10. december 2009.

Dňa 10. decembra 2009 súd na pojednávaní vyhlásil rozsudok.

Dňa 21. decembra 2009 sťažovateľ súdu doručil odvolanie proti rozsudku.

Dňa 29. decembra 2009 odporca v konaní súdu doručil odvolanie proti rozsudku.

Dňa 18. januára 2010 súd doručoval odvolania účastníkom konania na vyjadrenie.

Dňa 19. januára 2010 súd uznesením sp. zn. 20 C 61/06 uložil odporcovi povinnosť uhradiť súdny poplatok za podané odvolanie.

Dňa 5. februára 2010 sťažovateľ doručil súdu podanie označené ako „*Výzva na konanie bez priet'ahov*“.

Dňa 10. februára 2010 okresný súd predložil vec Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o podaných odvolaniach.

Dňa 30. marca 2010 Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 6 Co 48/2010-242 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 12. apríla 2010 bol predmetný spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 29. mája 2010 sťažovateľ podaním žiadal o pokračovanie v konaní bez priet'ahov.

Dňa 7. mája 2010 okresný súd nariadil termín pojednávania na 15. jún 2010.

Dňa 15. júna 2010 súd uskutočnil v poradí šieste pojednávanie, ktoré odročil na 12. október 2010.

Dňa 24. júna 2010 odporca doručil okresnému súdu žiadosť o zmenu termínu pojednávania.

Dňa 25. júna 2010 okresný súd zmenil termín pojednávania a určil nový termín na 20. júl 2010.

Dňa 20. júla 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 61/06 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je vec, ktorej povaha (spor o existenciu pracovného pomeru, ktorý je zdrojom príjmov sťažovateľa) si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, IV. ÚS 40/05).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že v konaní vedenom na okresnom súde ide o žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žaloby tohto typu a spory týkajúce sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatoval, že vec nemožno posúdiť ako zložitú.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúvaných konaniach, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo

v predmetných konaniach k zbytočným priet'ahom. S'ťažovateľ neprispel svojím správaním k priet'ahom v konaní, povinnosti uložené súdmi plnil v určených lehotách, nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôvodov na jeho strane. Navyše, využitie možností daných s'ťažovateľovi procesnými predpismi (napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku) na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, dôsledkom ktorého sú zbytočné priet'ahy (napr. I. ÚS 31/01).

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, je postup samotného okresného súdu.

Z prehľadu procesných úkonov okresného súdu ústavný súd zistil, že okresný súd v posudzovanom konaní nevykonal relevantnú procesnú činnosť najmä v štádiu pred prvým pojednávaním v období od 3. januára 2007 do 21. júla 2008, t. j. 19 mesiacov. Za túto dobu teda nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa s'ťažovateľ ako navrhovateľ v preskúmvanej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02).

Napokon ústavný súd konštatuje, že už samotná dĺžka trvania konania, ktorá predstavuje na okresnom súde viac ako 4 roky, prihliadnuc na povahu konania a jeho dôležitosť pre s'ťažovateľa, sama osebe signalizuje porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Pre úplnosť treba uviesť, že dobu konania, počas ktorej sa spis z dôvodu odvolacieho konania nachádzal na Krajskom súde v Bratislave (od 10. februára 2010 do 12. apríla 2010) a ktorej dĺžku, resp. trvanie nemohol okresný súd ovplyvniť, nemožno z objektívnych dôvodov pripočítať na jeho ťarchu.

Obranu predsedníčky okresného súdu, že treba vziať do úvahy skutočnosť, že k zbytočným priet'ahom došlo „z objektívnych dôvodov, nakoľko zákonná sudkyňa nezavinila vznik týchto priet'ahov“, nebolo možné akceptovať. V tejto súvislosti ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo

bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnúť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení predsedníčky okresného súdu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prietáhov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním napr. na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti je zrejmé, že okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v súlade s účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, preto ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

4. Vzhľadom na to, že 20. júla 2010 bol v predmetnej veci na okresnom súde vyhlásený rozsudok, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 20 000 € z dôvodu, že bol na svojich občianskych právach poškodený veľkou intenzitou, a to opakovane, odvolávajúc sa zároveň na medializovaný prípad T. P., ktorej ústavný súd priznal vysoké odškodnenie.

S prihliadnutím na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa.

Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadost'učinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä vzhľadom na povahu veci považuje za primerané priznať v sume 3 000 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca sťažovateľa si uplatnil trovy za právne zastúpenie v celkovej sume 521,90 €, a to za dva úkony poskytnutej právnej služby, pričom vychádzal z odmeny za jeden úkon vo výške 253,94 € a k nemu poskytovanému režijnému paušálu vo výške 7,21 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri účelne vykonané úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia – splnomocnenie z 30. apríla 2010, spísanie sťažnosti zo 6. mája 2010 a písomné stanovisko z 31. augusta 2010). Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2010 je 120,23 € a hodnota režijného paušálu je 7,21 €. Z tohto dôvodu odmena tvorí sumu trikrát po 120,23 €, preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 360,69 €. Spolu s režijným paušálom ku každému úkonu (3 x 7,21 € v roku 2010) tvorí náhrada trov právnej služby advokátom celkovú sumu 382,32 €.

Ústavný súd preto o uplatnených trovách konania sťažovateľom rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2010